కథా కౌముది

నా నేపథ్యం ఖరీదు - చింతలచెరువు సువర్చల

రంజని - నందివాడ భీమారావు కథల పోటీల్లో(౨౦౦౮) ప్రత్యేక బహుమతి పొందిన కథ

నగరశివార్లలో ఉన్న ఇళ్ళస్థలాల వేటలో ఉన్నాను. నిజానికి, నగరంలో మేము ఒక్క ఫ్లాట్ కూడా కొనలేమని ఈ మధ్య కాలంలో తెలిసి వచ్చింది. అందుకే ఊరిచివర లే-ఔట్ల సమాచారాన్ని సేకరిస్తున్నానీమధ్య. ఊరి చివర చిన్న కుటీరమైనా కట్టుకుని ప్రశాంతంగా గ్రామీణ జీవితాన్ని గడపొచ్చుకదా!

'మా పల్లెలో మా తాతగారి హయాంలోని జీవన విధానాన్ని తిరిగి పొందొచ్చు కదా' అన్న ఆలోచన. అవును..ఈ ఆధునిక పోకడలు..నగర జీవనం ..ఈ మధ్య బొత్తిగా నాకు నచ్చకుండా పోతోంది. ఈ హంగులూ, ఆర్భాటాల నడుమ..నా మనసు తెగ నలిగి పోయింది. ఒక్కోసారి..నాకే అనిపిస్తుంది, పురోగమనానికి నేను వ్యతిరేకినా అని!?

'హడావుడి, ఉరుకులు-పరుగుల జీవితమే పురోగమనం' అని నన్ను నేను ప్రశ్నించుకుని సమాధానపడ్డ రోజులూ ఉన్నాయి. నాకీ మధ్య కొన్ని పనులు చేయడానికి బొత్తిగా మనస్కరించడం లేదు. ముఖ్యంగా డైనింగ్ టేబిల్ దగ్గర భోజనం చేయాలనిపించదు. ఎంచక్కా - యిత్తడి పొన్నులు పొదిగిన చెక్కపీటలు కావాలనిపిస్తుంది. మధ్యాహ్నం పూట మధ్య హాలు గుమ్మంలో పమిటచెంగు పరచుకుని, చెయ్యి తలగడగా సేదతీరుతూ పుస్తకాలు చదవుకోవాలనిపిస్తుంది. సాయంకాలం లాంతరు గ్లాసు ముగ్గుతో అద్దాల్లా తుడుచు కొని దీపాలు పెట్టే వేళ వెలిగించుకోవాలనిపిస్తుంది. ఉదయం ముగ్గే కాదు, సంధ్య ముగ్గూ పెట్టాలనిపిస్తుంది. సాయంకాలం స్కూలు నుంచి వచ్చిన పిల్లలకి చిరుతిండ్లు పెట్టి, ఆడుకోటానికి బయటికి పంపించాలనిపిస్తుంది. తిరిగొచ్చాక స్నానాలవీ చేయించి, కబుర్లూ - కథలూ చెప్తూ గోరుముద్దలు తినిపిస్తూ, ఆరుబయట కూర్చోవాలనిపిస్తుంది. గుడిలో హరికథాకాలక్షేపానికి వెళ్ళాలనిపిస్తుంది. ఎవరి పేరంటాలకైనా తీరిగ్గా వెళ్ళి రావాలనిపిస్తుంది. 'పేరంటం' అంటే.. ఈ రోజుల్లోనూ పిలుస్తున్నారు. అయితే ..మనం తయారైనంత సేపు పట్టట్లేదు. మనం వెళ్ళాక కూర్చోమని చెప్పి, వెంటనే బొట్టూ - తాంబూలం ఇచ్చేసి ఇక మీదే ఆలస్యం వెళ్ళండన్నట్లు చూస్తారు. అందరూ పేరంటాళ్ళు వచ్చేదాకా ఆగరు సరికదా, ఎవరు వస్తే వారిని తరిమెయ్యడమే.

'పేరంటం అనేది స్నేహ సంబంధాల్ని పెంచేందుకు, మానవ సంబంధాల్ని నిలిపేందుకు' అన్న విషయాన్ని విస్మరిస్తారు.

ఇలా.. నా చిన్నప్పటి వాతావరణాన్ని గుర్తుకు తెచ్చుకుంటూ, నేను వెనక్కి వెళుతున్నానేమో..అందరిలా ముందుకు..ఎందుకు పరుగులు తీయలేకపోతున్నానో అనిపిస్తుంది.

బహుశా నా లాంటి వాళ్ళు కూడా బోలెడుమంది వుండొచ్చని కాబోలు ఓ రియల్ ఎస్టేట్ వాళ్ళ ప్రకటన న్యూస్ పేపర్లో పడింది.

"గ్రామీణ సంస్కృతిని మీ సొంతం చేస్తాం..
మీ సంప్రదాయబద్ధ కలలను సాకారం చేస్తాం..
నేటి నుంచే బుకింగ్స్ ప్రారంభం..
- జానపద రియల్ ఎస్టేట్స్"

దాన్ని చూసి నేను ఆనందంతో మూర్ఛ పోయానంటే నమ్మండి. మా వారికి చూపించి ఆయన్ని ఒకటే తొందరపెట్టాను వెళ్దాం పదమని. చెవిలో 'ఇల్లు కట్టి' మరీ పోరాను, అది మనలాంటి మధ్యతరగతి వాళ్ళకోసం కాదని ఆయన వాదన.

"ఎవరు చూడొచ్చారు? నగర శివార్లలో కూడా కాదట. నగరానికి నలభై కిలోమీటర్ల దూరం అన్నారు. భూమి ధర అక్కడ తక్కువగానే ఉండొచ్చు కదా! కనీసం ఓ రెండువందల గజాలైనా కొనుక్కొని ఓ చిన్న పొదరిల్లు, చుట్టూ మొక్కలు వేసుకుని..ప్రశాంతంగా పల్లెల్లో లా గడుపుదాం. అక్కడ అన్ని సదుపాయాలతో వెంచర్లు అంటున్నారు. కాలనీ తయారవుతుందట. చుట్టుపక్కల మనలాంటి వాళ్ళు బోలెడంత మందితో కాలక్షేపం. ఓ అయిదేళ్ళ తర్వాత చక్కటి కాలనీ సిద్ధం అంటున్నారు, అయిదేళ్ళ తర్వాత మనం అక్కడ కూడా కొనలేకపోవచ్చు. ఈ లోపు మన పిల్లల చదువులు అయిపోతాయి. అప్పుడు ఎంచక్కా కావాలంటే వాలంటరీ-రిటైర్మెంట్ తీసుకుని..మనం అక్కడే ఉండిపోవచ్చు. మీరు పుస్తకాలు చదువుకుంటూ, పజిల్స్ పూర్తి చేసుకుంటూ..నేను సంగీతం వింటూ, కూనిరాగాలు తీసుకుంటూ జీవితాన్ని గడిపెయ్యొచ్చు. మన పిల్లలు.. మన పిల్లల పిల్లలతో ఇల్లంతా సందడిగా. ఇరుగు పొరుగు వారితో సత్సంబంధాలు మెయిన్‌టెయిన్ చేస్తూ.. ఇంట్లో అప్పుడప్పుడూ బంధువుల రాకపోకలతో కళకళలాడుతూ ఎంత చక్కటి జీవితం!?" (అప్పుడే ఆ ఇంటి ముందు ముగ్గు వేయటం కూడా మొదలు పెట్టాను మనసులో)

నా గోలంతా విన్నాక ఆయన "సర్లే ఉండు. అదేదో నువ్వు చూస్తేనే కానీ, నీకు అర్థమై చావదు" అని గొణుక్కుంటూ ఆ రియల్ ఎస్టేట్ వాళ్ళకి ఫోన్ చేశారు. వాళ్ళు వెంటనే ప్రతి స్పందించి 'మా రెంటింటికి' (అద్దె ఇంటి) అడ్రసు కనుక్కుని తక్షణం 'ఇన్నోవా' కారు పంపించారు. ఇద్దరం రెడీ అయి, ఆ కారులో కూర్చున్నాం. ఆ డ్రైవరు మాకు విష్ చేసి, మధ్యలో ఆఫీసు దగ్గర మేనేజర్ని ఎక్కించుకుని నగరాన్ని వదిలే దారివైపు కారు నడిపించాడు.

దారి పొడవునా నా ఆలోచనల సమాహారం, సమారోహం చెప్పలేను. ఎన్నెన్నో సరికొత్త ఊహలు, జీవితాన్ని నిదానంగా గడపొచ్చనే ధీమా, తీరదనుకున్న కోరిక..యిలా అచ్చు మనసులో ఉన్నదున్నట్లుగా తోరబోతోందన్న ఆనందం! ఆ కట్టబోయే ఇంట్లో నేను ఏమేం చేయాలో ప్రణాళిక వేసుకోవటం మొదలు పెట్టేశా. ఇంతలో లే-అవుట్లు గీసిన స్థలాలన్నీ రానే వచ్చాయి.

అతను వెంచరు తాలూకు వివరాలు చెప్పటం మొదలు పెట్టాడు. "ఇక్కడ పార్కు, ఇక్కడ కోవెల, ఇక్కడ లైబ్రరీ, ఇక్కడ స్కూల్, ఇక్కడ యోగా బిల్డింగ్, ఇక్కడ ఈత కొలను, ఇవన్నీ ఒక ఎత్తు, రచ్చబండ మరొక ఎత్తూనూ. "మఱ్ఱి చెట్టు - రచ్చబండ" ప్లాన్ ఎప్పుడో సిద్ధం చేశాం. ఆ తర్వాత అసలు ప్లానంతా ఇల్లు - ఇంటి ఆవరణ మీదనే. మరిక్కడ కనిసం వెయ్యి గజాలు తీసుకోవాలి. అవన్నీ వెయ్యి గజాలవి. ఆ వెనకంతా రెండువేల గజాలవి. అవన్నీ ఎప్పుడో అమ్ముడై పోయాయి. ఎన్నారైలు తీసేసుకున్నారు. ఈ వెయ్యి గజాలలో నాలుగొందల గజాలు ఇల్లు కడతాము. ఇంటి మెయిన్ డోర్ రోజ్ వుడ్ ది. నగిషీ చేసి, ఇత్తడి గుబ్బలు రింగులతో చేయిస్తాము. హాల్లో ఉయ్యాల బల్ల చేయిస్తాం. పూజగది స్పెషల్‌గా డిజైన్ చేశాం. గంటల తలుపులు, దేవుడి మండపం రోజ్ వుడ్‌తో చేయిస్తాం. ఇత్తడి దీపస్తంభాలు నాలుగడుగులవి రెండూ, హాల్లోకి కూడా పంచలోహాల వెడల్పాటి గంగాళం నీళ్ళు, పూలతో అలంకరించుకోడానికి ఇస్తాం.

భోజనాల గదిలో ఓ పది పీటలు, ఇక వంటింటి కొస్తే మీకు పది రాచ్చిప్పలు, నాలుగు ఇనుప మూకుళ్ళు, నాలుగు ఇత్తడి బిందెలు, రెండు రాగి బిందెలు, నాలుగేసి ఇత్తడి గుండిగలు, గంగాళాలు - రెండు వంటింట్లో , మరో రెండు స్నానాల గదిలో. అన్నట్లు పెరట్లో ఈశాన్యమూలన బావి తవ్విస్తాం. బావి చుట్టూ గట్టు, బావి గోడకి ముగ్గులు, పెరట్లో వేపచెట్టు, దాని చుట్టూ అరుగు - అరుగుకు కూడా ముగ్గులు. మీకు కావాలంటే ఓ ఆవు కూడా ఇస్తాం. ఆ ఆవుని చూసుకునేందుకు పాలేరుని మేమే ఏర్పాటు చేస్తాం. ఆవు, ఆవుదూడకి ప్రత్యేకంగా కొష్టం ఈ వైపున కట్టిస్తాం.

ఇక ఇంటిముందు ఆవరణలో సపోటా, మామిడి, కొబ్బరి, జామ మొక్కలన్నీ నాటుతాం. డ్రిప్ ఇరిగేషన్ ఫెసిలిటీ ఉంది. ఇక మీరు గృహప్రవేశం అయ్యాక అరటి పిలకలు నాటుతాం. మరో వైపు చిన్నమడులు తీసుంచి మీకు కూరగాయలు, ఆకు కూరలు పండించేందుకు వీలుగా ఏర్పాటు చేస్తాం.

అటు చూడండి ఆ చివర ఓ చిన్న ఔట్ హౌస్ అంటే చిన్న పెంకుటిల్లు కట్టిస్తాం. ఆ పెంకుటింటి ముందు పూల మొక్కలకోసం కొంత స్థలం వదిలేస్తాం. అంటే మల్లె, సన్నజాజి తీగల పందిళ్ళు వేసుకోవచ్చన్న మాట. "

ఇంతలో అతని సెల్ ఫోన్ మోగింది. అవతల ఎవరో మాలాంటి వాళ్ళలా ఉన్నారు. ఏవో పూలమొక్కల వివరాలు అడుగుతున్నారు.

" అబ్బే గులాబీలు మా ఎజెండాలో లేవండి. వాటివల్ల విలేజ్ లుక్ ఉండదు కదండీ..ముద్దబంతి మందారం లాంటివే నాటుతాం. "

ఆ ఫోన్ అవుతూనే మరో ఫోన్..

"ఏంటండీ..గేదెలు కావాలా? అలాగే అలాగే నండీ..ఎలాగూ బియ్యం సంవత్సరానికి సరిపడా కొనుక్కుంటారు కదా! అవునవును..అవునవును అలాగే. ఆ..ఆ.. నులకమంచమా..అలాగే అది కూడా మా వెంచర్లో ఉంది. మీ కింకా కావాలంటే ఎద్దులబండి అంటే ఎద్దులు లేకుండా నన్నమాట. అది కూడా ఆవరణలోనే ఏర్పాటు చేస్తాం.ఆ..ఆ.. చిక్కం, నాగలికూడా. ఓ చిన్న మట్టి మిద్దెలా కట్టించి ఆ వస్తువులన్నీ పెట్టిస్తాం.ఆ..ఏంటండీ.ఆ..ఆ.. ఓ రోలు రెండు రోకళ్ళు, చిన్న రోలు, పచ్చడి బండ, రుబ్బుడు పొత్రం..ఇవి పెరట్లో వేపచెట్టు తిన్నె దగ్గర పెట్టొచ్చు. అలాగే మీ ఇష్టం. మీరు కావాలంటే తప్పకుండా.."

అతను మాతో చెప్పినవి, ఈ ఫోన్లోవి డైరెక్టుగా , ఇన్‌డైరెక్టుగా నా హృదయాన్ని హత్తుకున్న మాట వాస్తవం. నా పిచ్చి గానీ, నేను వేసుకున్న ప్రణాళికల కంటే వాళ్ళే ముందున్నారు. మేమేమీ శ్రమ పడక్కరలేదు.

మా వారు చాలా కూల్‌గా కనపడుతున్నారు. నేనేమో విపరీతంగా ఎగ్జయిట్ అవుతున్నాను. ఎందుకో ఏ మూలో భయం కూడా వేయకపోలేదు.

అతను చెప్పుకు పోతున్నాడు.

"మీరలా వచ్చి, ఇలా గృహప్రవేశం చేసుకోవటమేనండీ. ఈ ఇంటిని మీ చేతుల్లో అలా పెట్టేస్తాం, ఈ వెంచర్ తాలుకు డెవలప్ మెంట్స్ అంతా మా ప్రొప్రయిటర్ గారే చూసుకుంటారు..".

మా వారు గ్రహించినా..మాట వరసకు అడుగుతున్నట్లు అడిగారు " ఎప్రాక్సిమేట్..ఎంతుండొచ్చు?" అని.

"రెండు కోట్లు సార్. ఇది నిజంగా చీపే. ఎందుకంటే అటు చూడండి. జురాలస్ హౌసెస్ కడుతున్నారు. అవైతే రెండున్నరకోట్లు. పూర్తి సింగపూర్ టైపు. దానికున్న అడ్వాంటేజ్ బీచ్ ఒక్కటే. మనకి పొలాలు, చుట్టూ పంట పొలాలుండి దూరంగా కొండలు కనిపిస్తూ, ఓ పల్లెవాతావరణాన్ని పూర్తిగా చూపిస్తాయి.

మీరు ఒక్క ఫర్నిచర్ కొనక్కర్లేదు. అద్దాల బీరువాలు, టేకు తలుపులు - కిటికీలు మన పల్లెల్లోని పాతకాలపు భవనాల్ని గుర్తుకు తెప్పిస్తాయంటే నమ్మండి. పైగా ఇంటిని పాతకాలపు కట్టుబడితో కట్టిస్తున్నాం. సున్నపురాయితో అంటే - ప్రకృతికి అనుకూలమైన వాతావరణంలో అన్నమాట. అందువల్ల ఆ ఇంట్లో మీకు ఎ.సి. ల, ఫ్యాన్ల అవసరమే ఉండదు. ఇల్లంతా చల్లగా ఉంటుంది. గాలి, వెలుతురు ధారాళంగా వస్తుంది. పూర్తి సహజసిద్ధ వాతావరణం అన్నమాట".

ఒక్కసారిగా నా గొంతు గుండెలోకి జారిపోయింది. చిన్నప్పుడు నేను పుట్టి పెరిగిన వాతావరణం, ఇల్లు కావాలంటే రెండు కోట్లు పెట్టాలన్న మాట. ఇంత ఖరీదైన బాల్యం గడిపానని నాకిప్పుడే తెల్సింది. పోనీలే.. కనీసం అలాంటి ఇంట్లో పుట్టి పెరిగాను. ఆ విలువలు నాకు తెల్సు నాకు. జ్ఞాపకాలు చాలు నాకు. నా చిన్నప్పటి జీవన చిత్రాన్ని కొనలేను నేను.

అయితే ఒకందుకు సంతోషం. 'ఇప్పటిదాకా నేను వెనుకపడుతున్నానని అనుకున్నా. ఈ అనుభవంతో కాదని తెలిసింది. చాలా ముందున్నానన్నమాట'. కాకపోతే వెనుకటి జీవితాన్ని ముందుకి తెచ్చుకోలేను.

పట్టణంలో గ్రామీణ సంస్కృతి ప్రతిబింబించడం నేటి ఫ్యాషన్..

ఫామ్ టూరిజమ్ అస్వాదించడం నేటి ట్రెండ్.మరి..వ్యయం కోట్లలోనే వుంటుంది.!

కానీ గ్రామం పాట్లు పడుతూనే ఉంటుంది.!!